

Η φιμωμένη οίμωγή

του Χρήστου Γιανναρά

Πρόσωπα, που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη στην Ελλάδα σήμερα, δεν τα αναδείχνει οπωσδήποτε η εκτίμηση των πολλών, δεν είναι η κοινωνική αναγνώριση που τα καταξιώνει. Μπορεί να είναι η λογική της «αγοράς»: αυτή να διαβαθμίζει την καταξίωση, να διαμορφώνει την κοινή αναγνώριση διανέμοντας τα αξιώματα.

Για τη διαφήμιση μιας οδοντόπαστας, η «αγορά» δεν θα επιλέξει έναν σοφό γνώστη της Χημείας, θα προτιμήσει τη λάμψη του χαμόγελου μιας καλλονής. Ανάλογα κριτήρια εντυπωσιασμού, δυσεξήγητης όμως εγκυρότητας, καθορίζουν και το ποιος θα μας προετοιμάσει για την αδράνεια των «συμμάχων» μας, κρατών-μελών της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, εν όψει του εδαφικού και θαλάσσιου ακρωτηριασμού μας, που νυχθημερόν προετοιμάζει η Τουρκία.

Χρήστος Γιανναράς

Ηδη δεχθήκαμε να μπούμε στον 61ο γύρο «διερευνητικών επαφών» – οι 60 γύροι που προηγήθηκαν (σε διάρκεια πόσων ετών;) πέτυχαν, λέγεται, κάποια «προσέγγιση σε θέματα» (τόσο αόριστα) και έχει καταχωρηθεί η «προσέγγιση», εγγράφως, σε 5.000 σελίδες!

Ακόμα και ο ΣΥΡΙΖΑ, μέγας χλευαστής της αξιοπρέπειας του πατριωτισμού, όταν το 2016 ήταν κυβέρνηση, αρνήθηκε το Luna Park των 60 γύρων με τους Τούρκους. Η Ν.Δ., τις μέρες αυτές, επαναβεβαίωσε την πειθαρχημένη ελλαδική συμμόρφωση με τις προστακτικές της ευρωαμερικανικής επιτροπείας.

Η πληροφόρηση της ελληνικής κοινωνίας για διεργασίες που θα καθορίσουν αμετάκλητα το μέλλον της, δεν είναι πάρεργο «ενημέρωσης», που το εγκαταλείπει μια κυβέρνηση σε ευκαιριακούς εμπόρους του εντυπωσιασμού.

Ξέρει ο απροκατάληπτος Έλληνας («κάθε τίμιος άνθρωπος», θα έλεγε ο Μακρυγιάννης) ότι τα ιδιωτικά κανάλια είναι εμπορικά, δεν γίνεται να υπηρετήσουν τις απαιτήσεις του κοινωνικού λειτουργήματος της δημοσιογραφίας, θα πειθαρχήσουν στις κερδοσκοπικές προτεραιότητες των ιδιοκτητών τους.

Την πλήρη ανελπιστία εξόδου από την ασφυκτική υποτέλεια την εδραιώνει το γεγονός ότι, κάθε κυβέρνηση, χρησιμοποιεί και τα κρατικά ΜΜΕ σαν ιδιωτική (του κυβερνώντος κόμματος) επιχείρηση.

Πώς ανεχόμαστε οι πολίτες αυτή τη ριζική αλλοτρίωση του χαρακτήρα και των στόχων της «πληροφόρησης», την πολιτική, ιδεολογική, αισθητική αλλαξοπιστία του «μόνιμου» προσωπικού των ΜΜΕ – έναν παγιωμένο εξευτελισμό της δημοκρατίας που δεν τον συζητάμε.

Επιπρόσθετο σύμπτωμα απροκάλυπτου ολοκληρωτισμού, αυτονόητα αφομοιωμένου από την ελληνική κοινωνία: Οι πολίτες ψηφίζουμε το κόμμα που υποτίθεται ότι κρίνουμε προτιμότερο, αποτελεσματικότερο.

Κυρίως (και είναι λογικό) εμπιστευόμαστε τις ικανότητες του πρωθυπουργού. Όμως η επιλογή μας, των πολιτών, δεν προστατεύεται από μια δημοσιογραφία που αγρυπνεί, ελέγχει, κρίνει, αν ο πρωθυπουργός ανταποκρίνεται με συνέπεια στη λογική της ψήφου μας.

Ο εκλεγμένος πρωθυπουργός, από τη φιλική του δημοσιογραφία μόνο επαινείται και από την αντιπολιτευόμενη δημοσιογραφία μόνο ψέγεται.

Στη σημερινή Ελλάδα έχουμε πολίτευμα πρωθυπουργικής απολυταρχίας, που το επέβαλε ο Ανδρέας Παπανδρέου και το συντηρούν ομόθυμα οι πάντες.

Στυγνή μοναρχία: ο πρωθυπουργός διορίζει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρόεδρο της Βουλής, τους Προέδρους των Ανώτατων Δικαστηρίων, την Ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων. Καμιά Δημοσιογραφία δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ – ωσάν ο ολοκληρωτισμός, η αυθαιρεσία, να είναι αυτονόητα δεδομένα, και η Ελλάδα τριτοκοσμική. Ενδέχεται ο υπουργός Εξωτερικών να μην έχει την παραμικρή εμπειρία Διεθνών Σχέσεων, καμιά θητεία σε Διεθνείς Οργανισμούς, άσχετος με την πράξη της Διπλωματίας – η δημοσιογραφία δεν θα διαμαρτυρηθεί.

Ενδέχεται ο υπουργός Παιδείας να αγνοεί ολοκληρωτικά την εκπαιδευτική πράξη, τις δυσλειτουργίες των θεσμών, την τυραννία και τον τραμπουκισμό του συνδικαλισμού, το επίπεδο ντροπής των «εκπαιδευτικών» λεγόμενων Σχολών στα πανεπιστήμια, άσχετος ο υπουργός με τον εξευτελισμό του σχολείου από το φροντιστήριο – η δημοσιογραφία θα σωπαίνει και πάλι, εξ ορισμού ανίκανη για ρόλο κοινωνικής ευθύνης.

Η αγανάκτηση γίνεται πνιγμός και ο πνιγμός ασφυξία, σαράντα επτά ολόκληρα χρόνια. Στον δημόσιο λόγο είναι σιωπηρά απαγορευμένη η αναφορά σε ονόματα. Όλοι λοιπόν, εκόντες άκοντες, για να αξιωθεί με δημοσιότητα ο λόγος μας, αοριστολογούμε. Πώς όμως να μη μένει αδικαίωτη και περιθωριακή η κριτική σκέψη στην Ελλάδα, όταν αποσιωπούμε τους επώνυμους αυτουργούς της κακουργίας ή της ραστώνης;

Ίσως να πρόκειται για καλά οργανωμένη άμυνα της μετριότητας (κάτι σαν την «εκδίκηση της γυφτιάς»). Ίσως να πρόκειται μόνο για επανάληψη της πιστοποίησης που κραύγασε ο Θόδωρος Αγγελόπουλος με τον ανεπανάληπτο σπαραγμό του Θανάση Βέγγου: «Η Ελλάδα πεθαίνει. Και καλύτερα να πεθάνει γρήγορα. Γιατί η αγωνία κρατάει πολύ και κάνει και θόρυβο» («Το βλέμμα του Οδυσσέα»).

Κάποιοι πιστεύουν πως θα ανακόψουν τον αδυσώπητο θάνατο αντιτάσσοντας τίμιο λόγο στην ντροπή της ελεεινής αυτοχειρίας. Τα ονόματά τους, με επιπόλαιη επιλογή: Ιωάννης Μάξης, Σταύρος Λυγερός, Σάββας Καλεντερίδης, Αγγελος Συρίγος, Φράγκος Φραγκούλης.

Ενδεικτική, ίσως και λάθος η επιλογή των ονομάτων. Τα γεγονότα όμως αμείλικτα. Η Τουρκία

απαιτεί και τα θέλει όλα, εμείς (ύστερα από διακόσια χρόνια ατίμωσης και εμπαιγμού μας από Ευρωπαίους «φίλους» μας) πανηγυρίζουμε που χαρίσαμε στον εαυτό μας 12 μίλια από τη θάλασσά μας στο Ιόνιο! Ο Συρίγος εγκατέλειψε το γήπεδο, παραχώρησε τη «φανέλα» αποκλειστικά στον Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη(!), δέχθηκε να παίξει στα «τσικό» – για ποια «τιμή», ποιων «όπλων», αφού Ελλάδα χωρίς ραχοκοκαλιά ευτολμίας δεν υπάρχει.

Όταν οι πολιτικοί αρχηγοί θα έχουν καταλάβει την οίμωγή του Βέγγου, θα είναι πολύ αργά για οτιδήποτε.

24.01.2021

Πηγή: [Καθημερινή](#)